

národní
úložiště
šedé
literatury

Lovecký zámek Ohrada má nový přírůstek do muzejní sbírky – dermoplastiku losice

Taussiková, Jitka
2019

Dostupný z <http://www.nusl.cz/ntk/nusl-538091>

Dílo je chráněno podle autorského zákona č. 121/2000 Sb.

Tento dokument byl stažen z Národního úložiště šedé literatury (NUŠL).

Datum stažení: 07.05.2024

Další dokumenty můžete najít prostřednictvím vyhledávacího rozhraní nusl.cz .

Lovecký zámek Ohrada má nový přírůstek do muzejní sbírky – dermoplastiku losice

V loňském roce se Národním zemědělskému muzeu Ohrada podařilo získat preparát dospělé samice losa evropského. Nyní je vystaven jako součást expozice původní srstnaté zvěře, v příštím roce chystá muzeum výstavu věnovanou právě losům.

Mili, jak se losice jmenovala, se narodila 27. 4. 2014 v tradiční domovině losů ve Finsku, konkrétně v Zoo Ähtäri. Do Zoo Hluboká přicestovala v roce 2015 a připojila se k losímu páru, který zde již byl chován. Návštěvníci se z její přítomnosti mohli těšit další tři roky, během kterých přivedla na svět hned dvě mláďata. V roce 2018 bohužel náhle uhynula na vnitřní zranění poté, co ji samec výsadou paroží nešťastně bodl do slabiny. Uhynulé zvíře zoologická zahrada darovala sousednímu Národním zemědělskému muzeu Ohrada, muzeu lesnictví, myslivosti a rybářství.

Muzeu se podařilo zajistit spolupráci s renomovaným preparátorem Pavlem Zugarem, specialistou na preparaci velkých savců z celého světa, který následně zhotovil velmi zdařilý dermoplastický preparát. Celý proces preparace trval přibližně dva měsíce, od stažení kůže, která vážila plných 40 kilogramů, až po poslední jemné retuše očí a nozder, které losici dodaly přirozený vzhled. Nyní tak může veřejnost Mili opět spatřit, jako exponát v expozici původní srstnaté zvěře Česka v 1. patře muzea.

Společnost losici dělá preparát srnce evropského, další sousedka, samice zubra evropského, je do června ubytována v přízemních výstavních prostorách jako jedna z hlavních atrakcí velké výstavy Zubři. Návštěvníci tak mohou na jednom místě zhlédnout bok po boku největšího evropského kopytníka zubra, nejvyššího evropského kopytníka losa a nejmenšího původního evropského kopytníka srnce evropského. Je překvapivé a i trochu úsměvné, že právě malý a subtilní srnec je spolu s asijským srnčíkem nejbližším příbuzným obřího losa. *„Muzeum Ohrada má k losí problematice tradičně blízko. V našich sbírkách se kromě rozsáhlé kolekce historických preparátů losích hlav, lebek a paroží nachází i doklad prvních novodobých výskytů losích navrátilců u nás, například shoz losích parohů. Na rok 2020 muzeum plánuje velkou výstavu Losi, která se bude věnovat historii losů u nás a aktuální problematice jejich návratu do Česka,“* říká náměstek generálního ředitele Národního zemědělského muzea Jiří Houdek.

Los je největším zástupcem čeledi jelenovitých a dělí se na několik poddruhů. Los evropský (*Alces alces alces*) se vyznačuje typicky slabším a jednodušším parožím oproti například

aljašským losům, kteří se mohou pochlubit obrovskými lopatovitými parohy. Dospělí samci dosahují hmotnosti 250–500 kilogramů a kohoutkové výšky 180–230 centimetrů, losice jsou o něco menší. Los evropský obývá severní, východní a část střední Evropy. Je nezaměnitelný svým unikátním vzhledem – mohutné tělo na dlouhých chůdovitých nohou doplňuje velká, poněkud neforemná hlava s převislým horním pyskem a kožním lalokem pod bradou. Los má však ke svému grotesknímu vzhledu dobrý důvod. Díky dlouhým končetinám má jeho krok délku dva metry a v běhu až tři. Cvalem se však téměř nepohybuje. Je to mimochodník, při překonávání delších vzdáleností je to pro velká zvířata úspornější způsob pohybu. Při pronásledování pak uniká rychlým mimochodným klusem. Přitom, opět díky dlouhým končetinám, snadno překračuje až metr vysoké překážky, které musí šelmy pracně přeskakovat. Živí se okusem mladých výhonů dřevin a také spásáním mokřadní vegetace, kdy bohatě využívá svůj velice pohyblivý pysk. Široce roztažitelná kopyta mu umožňují pohyb v měkké, bažinaté půdě. Na území České republiky losi vymizeli v důsledku nadměrného lovu a změn v krajině mezi 12.–15. stoletím, někdy je udáváno ulovení posledního losa v roce 1570. Zpátky se začali vracet od roku 1957, tedy téměř po 400 letech. V roce 1973 se na Jindřichohradecku narodilo první mládě a od té doby se u nás pravidelně rozmnožuje. V současnosti jsou u nás dvě hlavní populace, jedna na Třeboňsku a druhá na Šumavě v okolí vodní nádrže Lipno.

Národní zemědělské muzeum je státní příspěvková organizace zřízená Ministerstvem zemědělství. Zabývá se zejména tematikou zemědělství, lesnictví, myslivosti, rybářství, zahradnictví, potravinářství, zpracování zemědělských produktů, vývoje venkova a kulturní krajiny. Národní zemědělské muzeum má kromě hlavní výstavní budovy v Praze také další čtyři pobočky – Čáslav, zámek Kačina, zámek Ohrada, Valtice. Muzeum lesnictví, myslivosti a rybářství Ohrada je nejstarším loveckým muzeem v Evropě. První muzejní sbírky loveckých trofejí a vycpanin zde byly umístěny již v roce 1842. Unikátem je Sallačova sbírka několika set exponátů paroží a souroží. Barokní zámek Ohrada nabízí také působivé interiéry, zejména hodovní sál vyzdobený barokními loveckými motivy a nábytkem z paroží. Každý rok připravuje muzeum několik výstav tematicky souvisejících se zaměřením pobočky.

Více na www.nzm.cz

Kontakt:

Ing. Jiří Houdek, ředitel pobočky Ohrada

Tel.: 724 996 626

jiri.houdek@nzm.cz

Muzeum lesnictví, myslivosti a rybářství

Ohrada 17, 373 41 Hluboká nad Vltavou